

Така форма організації здобуття освіти буде сприяти приверненню уваги вступників до отримання освіти з певних спеціальностей та утримати певну частину здобувачів на старших курсах, модернізації освітніх програм, підвищенню конкурентоспроможності здобувачів освіти, які виходять на ринок праці, їх фінансовій незалежності, отриманню досвіду/стажу роботи ще під час навчання, гарантованому отриманню першого робочого місця, полегшить процес працевлаштування після випуску. Роботодавці будуть мати можливість отримувати фахівців як з ґрунтовними теоретичними знаннями, так і з сформованими компетентностями, необхідними ринку праці.

Після схвалення Концепції ДФЗО у 2019 році МОН України запровадило проведення широкомасштабного пілотного проекту у сфері дуальної освіти. В експерименті беруть участь 44 заклади вищої і фахової передвищої освіти, понад 100 роботодавців, представників великого, середнього та малого бізнесу.

Попередні результати експерименту підтвердили, що серед здобувачів освіти, педагогічних, науково-педагогічних працівників та роботодавців є зацікавленість та поступово формується запит на впровадження ДФЗО; на сьогодні створено достатньо сприятливі умови для поширення ДФЗО, що є одним з напрямів розбудови соціального партнерства в освітній сфері.

Сьогодні серед українських університетів активна робота над впровадженням дуальної освіти проводиться в Київському національному економічному університеті ім В Гетьмана, Національному університеті харчових технологій, Університеті ДФС України, «Делойт» в Україні у партнерстві з Київським національним економічним університетом імені Вадима Гетьмана реалізує програму дуальної освіти Work & Study. У Національному університеті «Києво-Могилянська академія» розроблено Положення «Про дуальну форму здобуття вищої освіти в НаУКМА» і розпочався процес практичного запровадження дуальної форми освіти.

Висновки. Перед українською освітою сьогодні стоять надзвичайно важливі виклики по підвищенню якості підготовки фахівців, відповідності їх кваліфікації та компетентностей вимогам сучасного ринку праці. Для вирішення цих проблем система освіти потребує реформування з метою наближення до ринку праці, що передбачає модернізацію освітніх програм, запровадження дуальної форми здобування освіти.

Список літератури

1. Навички для сучасної України <http://dx.doi.org/10.1596/978-1-4648-0890-6>
2. Розпорядження Кабінету Міністрів України від 19.09.2018 № 660-р «Про схвалення Концепції підготовки фахівців за дуальною формою здобуття освіти».
3. Закон України «Про освіту», 2017, № 2145-VIII (зі змінами).

Сесія 16 квітня 2021 року

Бойко Катерина

Національний університет «Києво-Могилянська академія»
студентка МП-2, «Економіка»

ЕКОСИСТЕМА В ІННОВАЦІЙНІЙ ТЕОРІЇ ТА ВІТЧИЗНЯНІЙ ПРАКТИЦІ

Актуальність полягає у тому, що Сучасні умови становлення інноваційної економіки характеризуються глобальними змінами, зокрема, переходом від лінійних до мережових інноваційних моделей, використанням концепції «відкритих інновацій», зміною функцій учасників інноваційного процесу тощо. У зв'язку з цим особливого значення набуває пошук нових механізмів кооперації зусиль учасників інноваційного процесу з метою перетворення наукового знання на інновацію та її комерціалізації.

Метою є огляд інноваційної екосистеми в Україні.

Виклад основного матеріалу. Інноваційна теорія пройшла досить великий шлях еволюції свого становлення, показуючи динаміку ідей, підходів до осмислення інноваційності, наукових знань про інноваційний розвиток.

Екосистема – це своєрідний результат всіх накопичених теоретичних і практичних знань що являє собою категорію еволюційної теорії розвитку. Парадигма інноваційної екосистеми стала на стику багатьох наук (економіка, фізика, біологія, тощо) і реалізувалася вченим Чарльзом Весснером у 2005 році, як інструмент, який використовується для отримання синергетичного ефекту від комерціалізації інновацій.

Теоретична сторона даної проблеми підкреслює, що інноваційна екосистема не має однозначного трактування. У сутнісне розуміння вкладають або норми і правила, виділяючи інституційну складову, або середовище, покликане забезпечити добрі умови для інноваційності, або взаємодію економічних та інших агентів на основі спільних цінностей. Основну причину строкатих підходів до визначення і сприйняття інноваційної екосистеми науковці вбачають у сучасній інтерактивній моделі інноваційного процесу, 90 «що започатковується на принципах мережевого механізму та мережевої організації науково-технологічної та інноваційної діяльності» [3, с.25]. Мережева взаємодія стала наслідком активізації співпраці інноваційних підприємств із іншими суб'єктами, обміну творчими ідеями, маркетинговими технологіями в просуванні інновацій на ринку, тобто появилась практика «відкритих інновацій».

Більшість науковців схиляються до думки, що «інноваційна екосистема – це синергія держави, підприємницького та дослідницького середовища з використанням організаційних, нормативних, навчально-методичних та фінансових ресурсів і запровадження механізму передачі знань з метою трансформації в інноваційні продукти. Суб'єктами інноваційної екосистеми є всі учасники, що беруть участь у процесі створення інновацій (студенти, університети, підприємці, професіонали, приватні інвестори, організації, наукові центри, інвестори, фонди, компанії)» [2,с.258].

Таким чином, екосистема охоплює широку мережу відповідних інституцій, які взаємодіють в економічній системі. Ця взаємодія може мати як формальний, так і неформальний характер горизонтально та вертикально розгалужених структур, що підтверджує форму мережевого співтовариства. Взаємодія учасників інноваційного середовища повинна відбуватися на принципах взаємовигідної співпраці, єдності цілей, інтересів і завдань, гнучкості й адаптивності до ринкових коливань і викликів глобалізованих тенденцій, колективної участі у створенні й реалізації інноваційного продукту, прозорості прийняття рішень і можливості розвитку. Отже, покращення взаємодії між усіма суб'єктами інноваційного циклу та партнерами є важливим призначенням екосистеми і досягається завдяки формуванню сприятливого середовища для реалізації інновацій. Ця взаємодія вимагає встановлення і дотримання інституційних норм, правил поведінки і, відповідно, взаємної відповідальності.

Свою місію екосистема реалізовує шляхом виконання основних завдань, зокрема: інтегрування зусиль, спрямованих на підвищення ефективності інноваційної діяльності; обмін знаннями, ресурсними потоками; зниження ризику виходу на ринок комерційно невдалих інноваційних проєктів; реалізація і самореалізація учасників екосистеми на всіх рівнях; стимулювання системного генерування нових ідей, що приводить до створення нових стартапів; розширення можливостей і альтернативних джерел інвестування тощо. Інноваційна екосистема, як і будь-яка природна система, наділена властивостями стійкості, адаптивності, коеволюції, саморегуляції, емерджентності, завдяки яким досягається її оновлення та розвиток.

В умовах вітчизняної економіки інноваційна екосистема перебуває в стадії становлення, незважаючи на наявність значної кількості технопарків, інноваційних центрів, бізнес-інкубаторів, венчурних фондів, стартапів. Підвищення ефективності функціонування інноваційної екосистеми уможлиблюється завдяки успішному вирішенню проблем, до яких, зазвичай, відносять:

- відсутність ефективної державної стратегії інноваційного розвитку із чітким виділенням глобальних пріоритетів, домінуючих високотехнологічних галузей;

- відсутність довіри у взаємовідносинах між учасниками і партнерами інноваційної екосистеми;
- незадовільна система нормативно-правового регулювання й законодавчого забезпечення функціонування екосистеми;
- відсутність вітчизняного досвіду і належної культури запозичення кращих світових стандартів у цій сфері;
- слабка ініціатива держави у стимулюванні розвитку інноваційної екосистеми, інноваційної інфраструктури, сприятливого інноваційного клімату; - недосконалість законодавства у сфері економічної безпеки, захисту прав інтелектуальної власності, інформаційних комунікацій.

Ці та інші проблеми є наслідком як загальної неякісної економічної, соціальної політики держави, так і слабого менеджменту в сфері інноваційної діяльності. Тому створення ефективної інноваційної екосистеми вимагає попереднього оцінювання її стану в сучасних умовах, виявлення слабких сторін, перегляд взаємовідносин між суб'єктами інноваційного процесу, пошук мотиваційних точок дотику для налагодження партнерських, а не конкурентних відносин, встановлення інституційних норм і правил економічно вигідних для усіх учасників, максимальне залучення інформаційних ресурсів та інтелектуального потенціалу кожного.

Список літератури

1. Котко О.К. Інноваційна екосистема як нова парадигма інноваційного розвитку економіки // Вісник Одеського національного університету. Серія: Економіка. – 2016. – Т.21. – Вип.7 (1). – С. 52-56.
2. Лановська І.І. Інноваційна екосистема: сутність та принципи // Економіка і суспільство. – Випуск 11. – 2017. – С.257-261.
3. Федулова Л.І. Інноваційні екосистеми: сутність та методологічні засади формування / Л.І. Федулова, О.С. Марченко // Економічна теорія та право. – № 2 (21).– 2015.– С.21.

Бойченко Олена

Національний університет «Києво-Могилянська академія»
студентка МП-2, «Економіка»

СОЦІАЛЬНЕ ПІДПРИЄМСТВО ЯК ФАКТОР РОЗВИТКУ ЕКОНОМІКИ

Актуальність проблеми, яка зумовила вибір теми дослідження полягає у зростанні популярності соціального підприємництва як в Україні, так у всьому світі. При цьому явище є доволі новим та слабо дослідженим, адже історія соціального підприємництва бере свій початок з 20-го століття.

Об'єктом дослідження курсової роботи є соціальні підприємства, **предметом** виступає діяльність соціальних підприємств, їх сутність та причини виникнення

Метою роботи є огляд передумов, причин та перспектив соціального підприємництва у всьому світі та в Україні, зокрема.

На основі сформованої мети, можна виділити **основні завдання**, які слід розв'язати в процесі роботи:

1. Пояснити поняття соціально підприємництва як соціально-економічну категорію
2. Розглянути передумови та причини виникнення явища соціального підприємництва
3. Дослідити, які тенденції з'являються в у соціальних підприємствах на сучасному етапі.

1. Існує декілька способів пояснення феномену «соціального підприємства». Перший з них має назву «широкий» та демонструє більшою мірою соціальну складову, тобто прагнення підприємців досягати вирішення соціальної проблеми, другий – «комбінований», у якому вже поєднується соціальну складову з одночасним прагненням та необхідністю соціальних підприємців отримувати прибуток за свою працю, третій – «інноваційний». Цей спосіб